

Сенс і мотиви подій 26 травня в Тбілісі стають більш зрозумілим, якщо уважніше придивитися до однієї з головних дійових осіб тієї ночі. Ніно Бурджанадзе, колишня голова парламенту Грузії, нині лідер грузинської опозиції.

Мало хто знає в нас, що цю представницю 46-річну мадам в Грузії називають «борошняною королевою». Це не метафора, а цілком конкретна вказівка на джерело сімейного добробуту. Політолог Гоча Гварамія розповідає: [«Бурджанадзе називають в Грузії борошняною королевою. Її батько за часів Шеварднадзе очолив держмонополію на імпорт хліба. На початку 90-х, у важкі часи хліб і лаваш були основною стравою. Так багатів батько Бурджанадзе. Всі її кошти - це гроші партійної радянської номенклатури, до якої вона належала. Вона не будувала системний бізнес. Думаю, через прихильність до корупції був її відхід від нинішнього президента ... »](#)

Ось у чому справа: виявляється Ніно Бурджанадзе з того ж тіста, що і російська пострадянська еліта. Тоді зрозуміло, чому на певному етапі вона вступила в політичний конфлікт з Михайлом Саакашвілі, а потім, як тепер з'ясовується, знайшла повне розуміння і співчуття у номенклатурних «братів по крові» - кремлівських товаришів.

До речі, чому батько Ніно, Анзор Бурджанадзе, став хлібним монополістом саме за часів Шеварднадзе? А все, як казав поет, «хліба простіше». Все по-нашому, по-радянськи. Шеварднадзе - друг юності Анзора Бурджанадзе, їх пов'язує спільна партійно-бюрократична доля, ось Едік і поставив Анзорчика на чолі держкорпорації «Хлібопродукт». Чого коштував хліб у роки грузинської смуги 90-х пояснювати не треба. Кажуть, що Анзор Бурджанадзе поставляв в рідну Грузію паскудне турецьке борошно, заборонене до продажу в самій Туреччині. Нам, росіянам, це знайоме. Так з'явилися статки, на якому зросла незламна опозиціонерка. І які успадкувала.

До речі, стверджують, що Анзор Бурджанадзе не просто старий друг Шеварднадзе, але й один зі скарбників його клану. Тобто дуже великий друг. Очевидно, саме на знак поваги до друга свого батька Ніно пройшла до парламенту за списком партії «Союз громадян Грузії», яка підтримувала Шеварднадзе. Це було в 1995 році. Так почалася її політична кар'єра, на подробицях якої ми зупинятися не будемо.

З 2001 р. по 2008 р. Ніно Бурджанадзе - голова парламенту Грузії (злі язики стверджують, що її обрання на цей пост відбулося не без участі одного з грузинських злодіїв у законі). У 2008 р. почалися її перші ускладнення з Саакашвілі, навіть послідувало гучну заяву про відхід з політики. Остаточний перелом у відносинах Ніно з Саакашвілі настав після агресії Москви в серпні 2008 року, коли Грузія ледь не

перестала існувати як суверенна держава. Характерно, що саме після того, як Росія не змогла досягти своєї головної мети в цій війні - усунення Саакашвілі - Бурджанадзе стає особою непримиренної грузинської опозиції, що ставить перед собою ту ж саму задачу.

Переглядаючи біографію Бурджанадзе, розумієш, на що посмів підняти руку Саакашвілі, вирішивши будувати нову Грузію. І не просто підняти руку - перемогти. Конфлікт Бурджанадзе з Саакашвілі - це конфлікт двох Грузій. Нова Грузія перемогла. Але стара Грузія, корумпована провінція радянської імперії, не здалася остаточно. Вона мобілізує своїх adeptів серед грузин, провокує насильство, у неї є давня павутина зв'язків з московськими кабінетами. Стара Грузія стала п'ятою колоною в своїй країні.

Політолог Гоча Гварамія коментує тбіліські події 25-26 травня: [«Вже на грузинському телебаченні та й в Інтернеті з'явилися оперативні дані, розмови Бурджанадзе з сином, розмови її прихильників, які підтверджують участь Москви в цьому всьому. Більш того, в ЗМІ розміщені визнання затриманих про те, як готувалися ці акції, фактично державний переворот »](#)

Каже експерт Інституту стратегічних і міжнародних досліджень Грузії Каха Гоголашвілі: [«... Ми знаємо, що Росія і російська влада підтримують багатьох опозиціонерів у Грузії. Цілком логічно, що підтримують і Бурджанадзе. Ми знаємо повоєнні візити Бурджанадзе до Москви, знаємо, як її приймали, а тепер прийшов час використовувати московський ресурс для політичної боротьби. Думаю, що є переконливі докази, що такий зв'язок існує »](#).

К. Гоголашвілі констатує: [«... вони сподівалися на зовнішню підтримку. Тому що без сильної зовнішньої підтримки їм би не вдалося захопити владу »](#)

. Зовнішня підтримка - зовсім не за горами. Російські танки стоять за 50 км від Тбілісі. Швидкість Т-90 - 60 км на годину по шосе.

Грузія пододала совок і, таким чином, необоротно вийшла із зони впливу кремля. Вона підтвердила спроможність свободи і приватної власності - це і є «грузинське диво». Грузія довела, що на пострадянському просторі можливий Захід, тобто гідне людське життя. Грузія сигналізує, що в нас, росіян, теж є шанс. І ось усього цього їй не можуть пробачити в кремлі. І дехто в самій Грузії.

Олексій Широпаєв, <http://shiropaev.livejournal.com/68966.html>